

ALLISON SAFT

KRILA ZVJEZDANE
SVJETLOSTI

S engleskoga prevela
Lana Šnjarić

PULS

*Onima koji vide svijet onakvim kakav bi mogao biti:
blistav i ispunjen magijom*

PREDGOVOR

Dostoje stvari skrivene od svih, osim onih koji točno znaju gdje pogledati. Ako u ranim satima zore pogledate kroz prozor, dok cijeli svijet još sniva, možda ćete primijetiti kuglicu svjetla kako leti kroz kasnojletno lišće koje se za njom rumeni. Možda ćete u zraku vidjeti blage zlatne vrpce, koje trepere tik iznad zumbula što proviruju kroz tek odmrznuto tlo. Možda ćete, ako ste doista pažljivi, zapaziti tragove dlijeta na čipkastom uzorku svake snježne pahulje. Ipak, takvi su rijetki. Rijetki su oni koji će ikada doživjeti pravo čudo. Koji će ikada saznati da su čak i najobičnije stvari — opadanje mjeseca, tok plime, slučajno pojavljivanje izgubljene sitnice ispod kuhinjskog stola — magične.

Za sve su to, naravno, zaslužne nigdjevile.

One u jednoj noći promijene godišnja doba, a zatim se vraćaju svojem domu. Priča se da ćeš, ako proleliš pored druge zvijezde zdesna i nastaviš ravno do jutra, i ti stići tamo: u kraljevstvo Vilinske doline. Gledano iz visine, Vilinska dolina nalikuje kolaču razrezanom na četiri izdašna komada. U njezinu srcu stoji Stablo vilinskog praha, svjetlucavo i zlatno poput svijeće u tami. Na istoku se nalazi Proletna dolina, gdje cvijeće zauvijek ostaje u cvatu. Na jugu: Ljetna čistina, gdje se dani lijeno protežu poput usnule mačke. Na zapadu: Jesenska šuma, hladna i svježja, u plamenu boja.

A potom, na sjeveru, nalazi se Zimska šuma.

Stanovnici toplijih godišnjih doba trude se ne misliti previše na nju.

Ali kad je slučajno ugledaju u golemoj sjeni planine, ne mogu iz misli izbaciti kosture njezinih stabala, ledene sige što na mjesečini blistaju poput ogoljenih očajnika, niti one koji obitavaju u tom sivom, beživotnom kraju. Zimske vile — smatraju toplinske vile — najbolje je ostaviti u njihovoj snježnoj samoći. Ionako su stoljećima upravljale vlastitim poslovima. Osim toga, ondje je hladnoća toliko gorka i okrutna da u trenu može slomiti krila toplinske vile. Nikakvo dobro ne može proizići iz prelaska njezine granice.

Većina se njihovih strahova, naravno, temelji na praznovjerju. No stanovnici toplijih godišnjih doba ne znaju da u Zimskoj šumi itekako obitavaju mračne sile. Postoji mjesto gdje se sva stabla povijaju unatrag, odmičući se od zaleđenog jezera koje se prostire ispod njih. Ondje je i sam zrak težak i neprirodan, poput znojne groznice. Nitko ne posjećuje to mjesto. Nitko razuman, u svakom slučaju — osim mladog čuvara Zimske šume.

Ali ako ste dovoljno hrabri, ili dovoljno nepromišljeni, mogli biste zakoračiti na led. Ispod njega ne biste pronašli vodu, već duboku, beskrajnu tamu. Čak i ako biste na trenutak mogli podnijeti strah koji ona izaziva, ne biste mogli shvatiti što se u njemu krije. Sjene se tek ponekad oblikuju u prepoznatljive oblike: ponekad zub, pa oko, kandža.

Ne, malo tko ikada doživi takav strah. Ali da ste te hladne, tamne noći, nekako zalutali kraj jezera — kao što je to učinio čuvar Zimske šume — možda biste vidjeli isto što i on: trenutak kada se prvi put pojavila pukotina na površini leda. Možda biste čuli pucketanje koje je treslo snijeg s grana. Možda biste osjetili drhtaj šume u iščekivanju.

Tada: nešto — tek tračak sjene — uzdignulo se poput dima iz napuknutog leda. Kipjelo je, a zatim se pretvorilo u oblik iz noćne more koja ga je stvorila. U tami ga je bilo gotovo nemoguće vidjeti, ali su mu tragovi padali teški na tlo. Zatim se, potaknuto nekim strašnim, drevnim instinktom, polako uputilo prema toplim godišnjim dobima.

To poslijepodne bilo je kao stvoreno za sanjarenje: zrak pozlaćen sunčevom svjetlošću i vilinskim prahom, livada odjekuje tihim zujanjem pčela. Clarion je sjedila na grani hrasta, okružena šuštanjem i jekom lišća. Kako je lijepo za promjenu biti sama i – barem na petnaest blaženih minuta – bez ikakvoga posla.

Gotovo se pokajala zbog te misli, koliko god bila lijepa. Bilo je previše lako zamisliti odgovor kraljice Elvine, izrečen poput kraljevskog dekreta: *Kraljica Vilinske doline ne sjedi besposlena dok još ima posla koji treba obaviti.*

No Clarion nije bila kraljica Vilinske doline, barem ne još, a njezin tjedni sastanak s ministricom ljeta završio je

neočekivano rano. Nije namjeravala propustiti ovaj rijetki trenutak slobode.

S krunidbom tik pred vratima, svaki trenutak njezina dana bio je ispunjen predavanjima, probama, isprobavanjem odjeće i nepojmljivom količinom sastanaka. Sve je to bilo neophodno, pretpostavljala je, budući da je imala tek mjesec dana za upijanje stotine godina mudrosti kraljice Elvine. A ipak, Vilinska dolina bila je prostrana i čudesna, i Clarion je ponekad sumnjala da o njoj ništa ne zna. Kako bi i mogla, kad ju je gotovo čitav svoj život promatrala s daljine?

Clarion je promatrala Livadu suncokreta s osjećajem opasno sličnim čežnji. S dolaskom zlatnog sata izlazile su svjetlosne vile, sjajne od uzbuđenja i spremne za suočavanje s kontroliranim kaosom najprometnijeg dijela dana. Kroz krošnje je promatrala kako se probijaju kroz zrak gust od peludi, ostavljajući za sobom tragove vilinskog praha. Neke su radile u timovima kako bi zrake sunca usmjerile što bliže obzoru, uzvikujući: »Malo lijevo!« ili »Ne, drugo lijevo!« Druge su umakale ruke u zrake sunca i grabile ih u svoje košare, s jednakom lakoćom kojom bi vadile vodu iz zdenca. Clarion je uvijek iznova bila zadivljena detaljima potrebnim za svakodnevnu magiju zalaska sunca. Činilo se nevjerojatnim da će uskoro, na noć ljetnog solsticija, ona biti odgovorna za sve njih.

Ta zamisao plašila ju je više nego što je željela priznati.

Prodoran zvuk zujanja trgnuo ju je iz misli. Zatim je nešto projurilo pored nje: tamna pruga na svijetlom nebu. Clarion se spotaknula unatrag, gotovo izgubivši ravnotežu, prije nego što se oslonila na granu.

Što, do zvijezda, je *to* bilo?

Držeći se za pulsirajuća prsa, provirila je kroz zastor lišća. Umorna pčela pala je na tlo potpuno nepomična. Na-

kon nekoliko trenutaka, zamahnula je krilima i Clarion je odahnula. *Dakle, nije ozlijeđena*, pomislila je. Jadno stvorenje sigurno se iscrpilo. Pčele su marljiva bića i često precjenjuju svoje granice, osobito ovdje, u vječnoj vrućini sredine ljeta. Srećom, nije postojalo ništa što jedna žličica šećera ne bi mogla popraviti — a u Vilinskoj dolini šećera je bilo pregršt. Kuhinje u palači u ovo su doba prepune svih vrsta slastica. Još bolje, košnica — i sav njezin med — bila je odmah preko livade.

Jednostavan problem, jednostavno rješenje.

A ipak, Clarion je oklijevala.

Svaki problem u kraljevstvu ispunjavao bi je neizmjerom željom da ga pokuša riješiti. Nekad je vjerovala da ta sklonost proizlazi iz njezina prikrivena dara za vladanje — jedan mali djelić cjeline koji joj je napokon davao smisao. No sada je razumjela da njezini instinkti — njezina suosjećajnost — nisu uvijek pouzdani.

Kraljica Vilinske doline ne pripada među svoje podanike.

Još od njenog dolaska — noći kad se izdigla iz pale zvijezde, kao sve kraljice Vilinske doline prije nje — Elvina joj je jasno dala do znanja da je drugačija. Da su *one* drugačije, zauvijek obilježene vilinskim prahom. Osim Elvine, Clarion je bila jedina vila vladarica u cijeloj Vilinskoj dolini.

Clarion je pogledala prema livadi, gdje su skupine životinjskih i vrtnih vila čuvale svoje jato pčela. Hoće li primijetiti da im jedna nedostaje? Čak i da primijete, potraga bi potrajala cijelu noć. Možda je nešto tako sitno kao spašavanje pčele ispod njezine časti, ali nije mogla podnijeti pomisao da sada ode. Kakva bi to kraljica bila da okreće leđa patnji čak i najmanjih među svojim podanicima?

Sada je pitanje samo kako će sići s ovoga stabla.

Težak plašt visio joj je s ramena, zarobljavajući krila pod svojom težinom. Sve vile zračile su blagom aurom koja je treperila i gasila se prema njihovom raspoloženju — ali zahvaljujući njenim krilima, Clarionin sjaj uvijek je bio gotovo neukrotiv. Iako su svjetlosne vile ovdje, u Ljetu, dijelile njezinu privrženost zlatu, sličnost nije bila dovoljna da bi se mogla sakriti među njima. Pokazati bilo kome krila bilo je isto kao da viče: *Evo buduće kraljice Vilinske doline!*

Kad bi netko rekao Elvini da je bila ovdje, bez nadzora... Ne, nije smjela ni pomisliti na to. Morat će se spustiti. Nezgodno, da. Opasno, gotovo sigurno. Ali ipak radije prihvaća rizik od pada nego još jedno Elvinino predavanje.

Skupivši hrabrost, Clarion se spuštala s grane na granu. Mišići su joj gorjeli, a kora stabla grebala joj je ruku, ali nekim čudom uspjela je ne izvrnuti gležanj dok je padala u more suncokreta. Nadvijali su se nad njom, nježno se njišući na povjetarcu i bacajući isprekidane sjene po travi. A ondje, samo nekoliko koraka ispred nje, pčela je ležala u lokvi žute sunčeve svjetlosti.

Oprezno je prišla pčeli i kleknula pokraj nje. »Jesi li u redu?« upitala je.

Pčelinja ticala sporo su se okrenula prema njoj, što je Clarion protumačila kao *da*.

Shvatila je da nikada prije nije imala doticaj s pčelom. Mnoge vile držale su ih kao kućne ljubimce — koliko su ih uopće *mogle* držati, s obzirom na to da su dolazile i odlazile kako im je volja. Vile su se sprijateljile s njima ostavljajući zdjelice nektara na prozorskim daskama i sadeći njihovo omiljeno cvijeće u vrtovima: mačju metvicu, lavandu i rudbekije. Elvina nikada nije *zabranjivala* takve stvari, naravno, ali ih nije ni poticala. Lakoća kojom su se drugi odnosili

prema životinjama Vilinske doline bila je još jedna stvar koju Clarion nikada nije naučila.

»Vratimo te u zrak«, rekla je. Osjećala se tek malo smiješno, razgovarajući sa pčelom kao da je može razumjeti. Samo bi vile s darom za životinje mogle istinski komunicirati sa svojim štíćenicima. Ipak, za svaki slučaj, dodala je: »Molim te, nemoj me ubosti.«

Pažljivo je primila stvorenje u ruke. Pčela se nije opirala, i Clarion se mogla zakleti da je vidjela zahvalnost u njezinim umornim očima. Krzno joj je bilo iznenađujuće mekano — i lagano mirisalo na svježinu limuna i zemljanost peludi. Ovako blizu, Clarion je prvi put shvatila koliko su pčelina krila slična krilima njezinih podanika. Bila su krhka i lomljiva poput stakla, prošarana zamršenim venama. To je u njoj rasplamsalo instinkt da ih zaštititi.

Držeći pčelu uza se, probijala se kroz polje suncokreta. Kroz krošnje je ugledala vile kako lepršaju iznad nje. Čestice vilinskog praha lijeno su lepršale zrakom, praćene svjetlucavim zvukom njihova smijeha. To ju je ispunjavalo srećom i čežnjom — ali i strašnom usamljenošću. Sve vile koje su dijelile isti dar živjele su zajedno, radile zajedno, igrale se zajedno. Naravno, družile su se i s drugima, ali postojalo je urođeno razumijevanje među onima stvorenima za istu svrhu. Ponekad se Clarion pitala kako je to osjećati se kao da negdje pripadaš — imati toliko prijatelja na koje se možeš osloniti, koji te potpuno razumiju.

Stigle su do ruba polja, gdje ih je visoki javor prekrrio dugom sjenom. No ono što je privuklo Clarionin pogled bila je šupljina u njegovu deblu — rupa nekoliko metara od tla, ispunjena urednim redovima zlatnog saća: košnica.

Pažljivo je spustila pčelu na travu. »Odmah se vraćam«.

Pčela je odgovorila blagim trzajem krila. Na neki način, možda ju je i razumjela.

Clarion se okrenula prema stablu i duboko udahнула. Već se danas popela na jedno stablo. Što je još jedno? Podigla se, uglavivši stopala u brazde kore i klobuke gljiva medenjača koje su rasle iz debla. Napokon se popela na rub otvora. Umirujući zvuk zujanja pčela odjekivao joj je u prsima te su je preplavili ugodni, cvjetni mirisi voska i nektara. Clarion je pažljivo odvojila voštani poklopac koji je zatvorio saće. Med je odmah izbio na površinu. Na suncu kasnog poslijepodneva činilo se gotovo kao da svijetli. Clarion je otrgnula list s grane i njime skupila med koji je polako kapao iz saća.

Povratak na tlo bio je opasan s jednom rukom, ali uspjela je održati ravnotežu. Požurila je natrag do pčele i pokraj nje stavila list. »Izvoli.«

Clarion je s napetošću promatrala kako pije. Pčela se počela migoljiti. Najprije je stala — oprezno, kao da provjerava hoće li je nježne noge poduprijeti. Zatim je hrabro poletjela. Vrtjela se i skakutala, okrećući se u krugovima oko Clarion, kao da govori: *Pridruži mi se.*

»Voljela bih da mogu.«

Clarion nije mogla suzdržati osmijeh. Čak i ako joj je dar slabio, možda ipak može učiniti nešto dobro.

»Mel?« netko je dozvao, glasom drhtavim od panike.
»Mel?«

Pčela je oživjela na zvuk svoga imena.

Clarion je pogledala gore i vidjela kako životinjska vila očajnički pretražuje polje suncokreta. »Tražiš nju?«

Žučkasto vilinsko lice s očitim izrazom zbunjenosti pojavilo se između latica. Snažno je trepnula gledajući u prazan prostor ispred sebe. »Ima li koga?«

»Ovdje dolje.«

Zaprepastila se i gotovo pala s mjesta gdje je letjela. Clarion se trgnula. Bilo je doista rijetko vidjeti vilu na nogama. Nesigurno je namjestila plašt koji je pao. Srećom, sjaj ljetnog sunca prigušio je svjetlost njezinih krila. Ono malo što je prodrlo iz ovratnika jedva je obojilo njezinu kožu, ništa više od odraza žutog cvijeta pod bradom. Znoj joj se slijevao niz leđa i klizio među sklopljena krila. Jedva je čekala da se oslobodi ovog plašta — i vrućine, usput rečeno.

Kad se životinjska vila pribrala, pogled joj je sletio na pčelu. »Mel!«

Mel je projurila prema vili punom brzinom, skrećući u posljednjem trenutku. Životinjska vila nije ni trepnula, kao da je navikla na takve ispade. Činilo se da se suzdržava od smijeha kad je Mel zaronila u suncokret.

»Danas si trebala oprašivati nevene«, prigovarala je vila, ali Clarion je mogla zaključiti po izrazu lica da joj je laknulo što ju je pronašla.

Mel se pojavila prekrivena peludi. Otresla je višak poput mokrog psa, a zatim odletjela pridruživši se ostatku košnice. Čak je i Clarion mogla primijetiti njezino hvalisanje.

»Čini se kao pravi izazov«, primijetila je Clarion.

»Oh, nisi ni svjesna.« Životinjska vila dražesno je odmahнула glavom, a zatim se obratila Clarion. »To je bilo lijepo od tebe.«

Clarion se našla zatečena — i pomalo uznemirena pohvalom. Rijetko bi joj se vila obratila a da prvo nije bila oslovljena. Elvina je zračila autoritetom koji je obavijao Clarion svojom zaštitom. Istina, tako ju je uvijek držala u blizini — ali sve druge podalje. Bila je očajno neuvježbana u bilo kakvom razgovoru.

Boreći se da izbací formalnost iz glasa, rekla je »Nema nikakvog problema.«

»Ipak, hvala ti.« Osmijeh životinjske vile bio je topao poput samog ljeta. »Sigurna sam da si dovoljno zauzeta i bez jurnjave za nestašnim pčelama.«

Clarion je nesigurno uzvratila osmijeh. »Nema na čemu.«

»Jesam li te već negdje vidjela?« Vila se namrštila, promatrajući njezino lice kao da ga pokušava negdje smjestiti. »Izgledaš gotovo kao...«

»Clarion?«

Clarion se trgnula na zvuk svog imena — i na poznati glas ministrice ljeta. *Razotkrivena*. Strah ju je obuzeo dok se okretala prema ministrici. Aurelia je lebdjela tik iza nje s blagim izrazom iznenađenja. Koža joj je bila crna, a oči zlatne poput vilinskog praha. Uvojci kose padali su joj do ramena. Danas je nosila haljinu od stolisnika; suknja na volane bila je prekrivena cvjetovima, poredanim u grozdove ružičaste, narančaste i bijele boje.

»Što još radite ovdje?« upitala je. »Mislila sam da ste se već vratili u palaču.«

»Malo sam skrenula s puta«, odgovorila je slabašno. »Da se odmorim?«

Aurelia se na to razvedrila. Oblikovala ju je vječnost polaganih ljetnih poslijepodneva i više od svega cijenila je mir i tišinu. Ovdje, u Ljetnoj čistini, uvijek je bilo vremena za drijemež ili čašu limunade. Ali, iako su odmarali tijekom najveće podnevne žege, noću bi doista oživjeli. Ljeto je bilo jedino godišnje doba koje nikada nije istinski spavalo. Ako bi Clarion ostala ovdje dovoljno dugo, oni koji žive pod mjesecinom — vilenjaci s darom krijesnica i oni s darom brojanja zvijezda — probudili bi se iz svojega sna.

»Moja sjajna šticičnica«, zacvrkutala je Aurelia. »Vidite? Ipak učite o Ljetu.«

Pohvala je zazvučala šuplje, ali Clarion je na silu unijela vedrinu u glas.

»Hvala, ministrice.«

Ona se blaženo nasmiješila. »A sada, ako me ispričate. Moram provjeriti svoje svjetlosne vile.«

S tim je riječima otišla. Nevoljko, Clarion je pogledala prema životinjskoj vili, koja je potpuno probljedjela. Otvorila je usta da kaže nešto, *bilo što*, kako bi je umirila. Ali bilo je prekasno. Vidjela je točan trenutak kad je drugoj vili sinulo. Točan trenutak kad se šok pretvorio u posramljenost — i nešto nalik strahopoštovanju. Clarion je to jedva mogla podnijeti.

»Princezo Clarion«, promucala je. »*Jako* mi je žao.«

Clarion je umirujuće podigla ruke. »Nema potrebe za isprikom.«

»Ali ima.« Vila je duboko pognula glavu. »Vaša Visosti, molim vas, oprostite mi na mojoj drskosti. Da sam znala...«

Tada mi se nikada ne bi ni obratila.

Što je još mogla reći? Tiho je izustila: »Oprošteno ti je.«

Životinjska vila opet je pognula glavu. Promrmljavši zahvalu u bradu, požurila je dalje. Zasigurno natrag svom poslu — i natrag svojim prijateljima.

Ona poznata bol samoće prožimala ju je poput zvijezde koja se urušava. Nekoliko dragocjenih minuta Clarion je gotovo uspjela zaboraviti tko je. Ovdje nije bilo stražara koji je slijede izdaleka. Nije bilo onih koji se ukoče kad prolazi. Niti razgovora koji umuknu čim se približi. Nije bilo šapta koji odjekuje za njom. Ali ništa od toga na kraju nije bilo važno. Čak ni ovdje nije mogla pobjeći od onoga što jest.

Trebala je željeti ovo: poštovanje, pokornost, nepristranu udaljenost. Ali nije. Više od svega, željela je jedinu stvar koja se činila doista nemogućom: *poznanstvo*. Elvina to nikada ne bi...

Elvina.

O, zvijezde. Ako odmah ne ode, zakasnit će.

Otkočila je broš na vratu i pustila da joj putni ogrtač sklizne s ramena. Nespretno ga je primila u naručje i polejtjela, uzdignuvši se iz suncokreta s praskom zlatne svjetlosti i zlatnih latica. Nekoliko je pčela koje su lijeno prolazile skrenulo s puta da je izbjegnu.

Dok se uzdizala visoko u nebo, za sobom je vukla trag peludi. Dopustila si je trenutak da se osvrne — i odmah požalila. Svjetlosne vile očito su završile svoj poslijepodnevni posao. Podijelile su se u timove i prebacivale kuglu svjetla preko mreže. Čak i s ove udaljenosti Clarion je čula njihov smijeh — i isprepletene povike trijumfa i nervoze kad bi jedan tim osvojio bod.

Prizor njezinih podanika, tako potpuno i jednostavno sretnih, trebao ju je razveseliti. Ali sada je bio samo bolan podsjetnik na njezinu kraljevsku samoću. Koliko god to željela, nikada neće uistinu pripadati.